

ת"פ 59285/08/16 - מדינת ישראל נגד דוד ראש

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 59285-08-16 מדינת ישראל נ' ראש
בפני כבוד השופט ארז פורת

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד ראש

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם, דוד ראש, הוגש כתב אישום בו יוחסו לו עבירות שעניינן הריגה, נהיגה פזיזה ופוחזת, נהיגה תחת השפעת משקה משכר, נהיגה בשכרות, נהיגה נגד כיוון התנועה וגרימת חבלה של ממש.

על פי הנטען, ביום 22.1.16, סמוך לשעה 06:45, נהג הנאשם ברכב מסוג טויוטה מ.ר. 71-664-75, ובהגיעו לצומת שדרות ההסתדרות עם כביש 75, פנה ימינה לכיוון יגור, אלא שפנה לנתיב המיועד לכלי רכב הנוסעים לכיוון חיפה. נטען כי הנאשם פנה לנתיב האמור, המשולט בכניסה לו בתמרורי "אין כניסה" (ראו ת/33), והחל בנסיעה נגד כיוון התנועה בכביש כשבאותה עת נסעו בכיוון התנועה הנכון, והמנוגד לכיוון נסיעת הנאשם, כמה כלי רכב שנאלצו לסטות מנתיב נסיעתם, כדי להימנע מפגיעה עם רכבו של הנאשם.

נטען כי הנאשם המשיך בנסיעתו נגד כיוון התנועה ובהגיעו לקילומטר ה-47.9, כקילומטר וחצי לערך מאת שהשתלב באותו נתיב (ראו עדות הבוחן מזריב מיום 24.1 עמ' 32), הוא פגע עם חזית רכבו הקדמית בחזית קדמית של רכב מסוג סקודה מ.ר. 73-145-70 שנסע בכיוון התנועה הנכון ובו נהג נידאל חמזה ז"ל. כתוצאה מהתאונה נפצע נידאל ז"ל באורח אנוש ומותו נקבע במקום, הנאשם עצמו נפצע ושני כלי הרכב ניזוקו באופן קשה.

על פי הנטען, התאונה אירעה שעה שהנאשם נהג שיכור מאלכוהול ובשל כך לא היה עירני לדרך הנכונה בכיוון נסיעתו ונהג נגד כיוון התנועה באופן פזיז.

2. הנאשם לא חלק על כי נהג ברכב במקום ובזמן שיוחסו לו, כשהוא נוהג נגד כיוון התנועה. נטען כי לא הוכח שנהג בשכרות עובר לתאונה וכי אפשר שהתאונה אירעה בשל רשלנות או חוסר תשומת לב רגעית. נטען כי אופן נטילת דגימת הדם מגופו נעשתה בניגוד לחוק, שלא בהיתר מאת רופא. עוד נטען כי נפל פגם בשרשרת העברת הדגימה מעת נטילתה ועד להגעתה לטיפול במעבדה לתרעולה בתל השומר. עוד נטען כי נותר ספק בשאלת ייחוס הממצאים מחוות דעת המעבדה דווקא לדגימה שניטלה מהנאשם, שכן מומחית המעבדה, ד"ר שלמך, שערכה את חוות הדעת על אודות הממצאים, הסתמכה על בדיקות שערכה עובדת המעבדה, שלא זומנה להעיד מטעם המאשימה.

ב"כ הנאשם טען כי מסכת הראיות שהובאה מבססת, לכל היותר, התנהגות רשלנית לנאשם ואפשר שחוסר עירנות על רקע עייפות ותו לא.

עוד טען הסנגור כי תוצאת מותו של המנוח יכלה להימנע, או שלכל הפחות נותר ספק בעניין זה, אם היה המנוח חגור בחגורת בטיחות עובר להתרחשות התאונה. נטען כי לא באו ראיות בעניין זה ועל כן, לא ניתן לייחס את תוצאת המוות למעשיו של הנאשם דווקא.

דין והכרעה

3. כידוע, על פי ההלכה הפסוקה:

"הוכחתה של "שכרות' בזמן נהיגה אינה חייבת להיעשות - גם כאשר מדובר בנהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודה - בדרך הקבועה בתקנות התעבורה, וניתן להוכיחה בראיות אחרות. בין היתר, ניתן לבסס קיומה של שכרות על המסקנה המתחייבת מהתנהגותו של הנהג או מריח אלכוהול חריף הנודף מפיו" (ע"פ 140/98 חוג'ה נ' מדינת ישראל).

בענייננו, אני סבור כי המסכת הראייתית שנפרשה בפניי מבססת היטב, מעל ומעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם נהג בהיותו שיכור על פי הדין, סמוך לפני קרות התאונה.

מסקנה זו נסמכת על עדותם של כמה עדים, שהבחינו בנאשם כשהוא נוהג במהירות רבה, נגד כיוון התנועה, על פני כבדת דרך בלתי מבטלת, וממשיך בנהיגה זו כשהוא נוסע אל מול הרכבים שבאים מולו ואינו נוקט כל פעולה למניעת התנגשות עמם. אדרבא, אותם נהגים נדרשו לסטות כדי למנוע פגיעה עם הנאשם. כך למשל מסר העד דקל קורש, שציין כי הנאשם סטה עם רכבו בפתאומיות לעבר רכבו של העד, וכדבריו: "התחושה שלי שאותו נהג לא באמת ניסה, כמו שאני ניסיתי, למנוע את התאונה" (עדותו מיום 15.12 עמ' 8 ש' 10).

כך גם עולה מאמרתו ומעדותו בפניי של העד ואסים סאיג, שציין כי נאלץ לסטות ימינה עם המשאית

בה נהג כדי להימנע מפגיעה עם רכבו של הנאשם (ראו ת/11 וכן עדותו בביהמ"ש מיום 24.1.17).

לצד אופן נהיגה זה, המלמד על כי הנאשם לא שם ליבו לנעשה מסביבו בדרך, על פני פרק זמן שאינו נקודתי, יש לציין את דברי הנאשם בפני הפרמדיקית שהגיעה לטפל בו, העדה נגה ארז. זו מסרה בעדותה בפני כי כשהגיעה לטפל בזירת התאונה, פנתה לטפל בנאשם. העדה התרשמה כי: "נדף מהפה שלו ריח אלקהול" (עדותה בביהמ"ש מיום 7.3.17 עמ' 56). העדה הוסיפה כי הנאשם מסר לה בעת שטיפלה בו כי היה במסיבה במפרץ, והיה בדרכו לביתו בטבריה והוסיפה כי הנאשם אמר לה כמה פעמים "הוא אמר לי שהוא שיכור. לא ממש שאלתי, זה משהו שהוא אמר כמה פעמים". העדה ציינה כי באותו שלב הנאשם שוחח עמה, שיתף פעולה וענה לשאלותיה האחרות.

בדו"ח הרפואי שערכה העדה, על אתר, היא ציינה כי הנאשם היה בהכרה מלאה "מדיף ריח אלקהול מפיו וטוען כי היה בדרכו חזרה ממסיבה" (ת/16). אף כשהגיע הנאשם לביה"ח, ההתרשמות הראשונית של הצוות המטפל היתה כי הוא "מריח אלקהול" וכנראה שתוי (ת/50).

יצוין, כי ראיתי לייחס מהימנות רבה לעדותה של הפרמדיקית נגה, בשים לב לכך שהעידה על האירוע מזכרונה, לאחר שלדבריה נחרט בזיכרונה, שכן "לא כל יום יש תאונת דרכים קשה עם הרוג... זכרתי את האירוע ומסרתי מהזיכרון" (עדותה מיום 7.3 עמ' 65). העדה אף התרשמה מאופן דיבורו של הנאשם, שהיה איטי וכבד, באופן המתיישב עם הודאתו בפניה כי היה שיכור ומדיף אלקהול.

זאת ועוד, גם כשהגיע הנאשם לביה"ח, הוא מסר לאח עמורי דאוד מלל דומה (ראו עדותו של עמודי מיום 7.3 עמ' 46 לפרוט').

4. איני רואה כל כרסום במשקל עדותה של גב' נגה ארז, על רקע העובדה כי פרמדיק אחר, יוסף מנחם, שהעיד אף הוא בפני וטיפל בנאשם, לעתים אף תוך קרבה אליו, כי לא חש בריח אלקהול מהנאשם. התרשמות כזו תלויה, מטבע הדברים, מהיקף הקרבה בין היטפל למטופל ומידת האינטנסיביות וההתמשכות של הקרבה האמורה. כאמור, הפרמדיקית נגה אף נסעה עם הנאשם באמבולנס סגור ויכלה להתרשם בפרק זמן שאינו קצר ולחוש בריח שנדף ממנו. התרשמותה של נגה נתמכת גם מהתרשמות הצוות הרפואי, כאמור בתיעוד הרפואי ואף מהתרשמותו של האח עמורי (עדותו של עמודי מיום 7.3 עמ' 45).

לצד כל האמור, יש להזכיר כי ברכב בו נהג הנאשם בעת קרות התאונה נמצא מכשיר נשיפון לאיתור אלקהול (ראו תצלום 33 בת/25). הימצאות מכשיר כאמור ברכב, כשהנאשם, בגרסה ראשונה שמסר, טען שאינו זוכר שיש לו מכשיר מעין זה (ראו ת/31), תומכת אף היא בכך שביקש לקדם "בדיקה עצמית" של מידת האלקהול שצרך. ודוק, הנאשם לא ידע להצביע למי שיך אותו מכשיר, ולא מסר הסבר כיצד נותר המכשיר ברכב שהיה בשימוש.

מתשתית הראיות עד כה, קרי אופן הנהיגה הכולל, נהיגה ממושכת ומהירה נגד כיוון התנועה, סטייה תוך כדי נסיעה, הודאה בצריכת אלכוהול והדפת ריח אלכוהול, בכל אלה, במצטבר, יש כדי לבסס מעל ומעבר לכל ספק סביר את היות הנאשם שיכור עובר להתרחשותה תאונה.

לצד ראיות אלה, חלק ניכר משמיעת הראיות בפניי, יוחד לסוגיית נטילת דגימת הדם מהנאשם בביה"ח, שרשרת העברתה עד המעבדה לתרעולה והטיפול המעבדתי בה. אופן נטילת דגימת הדם כאן, לבקשתו של החוקר המשטרתי, מדקר, שעה שהנאשם שרוי היה בחדר הלם בביה"ח במצב של ערפול חושי עד כדי אבדן הכרה, וזאת על ידי אח מהצוות הרפואי, הולם את דרישות פקודת התעבורה הקובעת דין ספציפי לנטילת דגימת דם מנהג החשוד בנהיגה בשכרות (ראו סעיף 64 ב'.ב) לפקודת התעבורה.

מכל מקום, טענת החוקר מדקר כי התקבל אישור רופא לנטילת הדגימה, בעוד שאת שם הרופא לא רשם בת/15, ראוי בעיני לאמון מלא (אפנה לעדות מדקר מיום 30.4.17 עמ' 70 לפרוט'). ראשית, מדובר בבי"ח באזור שהיה עמוס בנוכחות רופאים ולא היה כל קושי לקבל אישור רפואי כאמור (ראו בעניין זה גם עדות האח עמורי לפיה במקום נטילת הדגימה אכן נכחו כל העת רופאים). זאת ועוד, לא הובאה גם כל סיבה הגיונית, אף בדיעבד, שהיה בכוחה למנוע מתן אישור על ידי רופא לנטילת דגימת הדם בנסיבות כאן. אפנה גם לת/18, שאף ממנו ניתן ללמוד על נוכחות רופא במקום נטילת הדגימה בזמן אמת.

אמור מעתה: בין על פי הדין הקונקרטי כקבוע בפקודת התעבורה, המקנה סמכות לכל שוטר להורות על נטילת דם מנהג מחוסר הכרה, בנסיבות של חשד להיותו נוהג בשכרות, ובין על פי הוראת סעיף 4 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ו-1996, נטילת הדגימה נעשתה כאן כדין ובסמכות.

בכל הנוגע לשיוך דגימת הדם לנאשם, פרטיו הודבקו במדבקה על ידי השוטר מדקר (ראו ת/15), וזאת אחרי שמדקר זיהה את הנאשם באמצעות שתי תמונות שקיבל לרשותו. עובדת שליחת תמונות למדקר, לצורך זיהוי הנאשם, אושרה ונתמכה גם בעדותו של הבוחן, נזיה המאם.

העד מדקר מסר כי הכניס את הדגימה למעטפה משטרתית מסומנת (ראו ת/18) והדגימה נמסרה לאחר מכן על ידי מדקר לידיו של החוקר אליהו לוי (ת/43), והוא שמסר את הדגימה, ידנית, למעבדה (ת/44). תיאור הדגימה שהתקבלה במעבדה, כמפורט בת/44, העלה כי התקבלה במספר השקית המשטרתית הזזה לזו אליה הוכנסה על ידי השוטר מדקר. עם קבלת הדגימה במעבדה, היא סומנה במספר סריאלי "142000116", מספר שילווה את הדגימה עד מתן חוות הדעת לגביה ומספר זה אף צוין בחוות הדעת עצמה (ראו ת/45 - דוח תוצאות המעבדה - המתייחס לאותו מספר דגימה, שם צוין מספר זה כ"מספר הזמנה").

5. ב"כ הנאשם טען כי לא הוכחו הליכי הבדיקה שנערכו בתוך המעבדה על ידי עובדת המעבדה, גב' טבצ'ניק (ראו ת/45 א'), ושהיוו בסיס לקביעת המומחית ד"ר שלמך, בחוות דעתה. זאת ציינה בעדותה כי המעבדה פועלת על פי נוהל עבודה ידוע, קבוע ומוכר לעובדים במקום "הנוהל אומר להוציא את המבחנות מחדר הקור, לבצע דיגום ולהחזיר אותם לחדר הקור" (עדותה מיום 1.11 עמ' 101 לפרוט'). בכגון זה כבר נפסק כי המומחית יכולה לסמוך, לצורך גיבוש דעתה על:

"תוצאת בדיקת סטנדרט על ידי צוות המעבדה בה היא עובדת אף שיש בדבר משום עדות שמיעה. מדי יום ביומו משתרכים רופאים, מדענים ומומחים אחרים במהלך עבודתם, על תוצאות בדיקות שעורכים עמיתיהם לעבודה, שאת דרך בדיקתם הם מכירים ועליה הם אמונים. אין זו אלא דרך עבודה מתבקשת וסבירה" (ע"פ 566/89 **מרציאנו נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ"ו(4), 539).

זהו בדיוק מצב העניינים כאן, שכן המומחית העידה כי היא מכירה את "פרוטוקול" הבדיקות במעבדה וכי מדובר בנוהל קבוע וברור, ועל כן לא היתה מניעה כי תסתמך על בדיקות ביניים שערכה עובדת מעבדה אחרת, הכפופה לה, לצורך גיבוש חוות דעתה של המומחית, וזאת גם אם המומחית לא ביצעה בעצמה את מכלול הבדיקות העובדתיות. לעניין זה אפנה גם לע"פ 5073/11 **חנוכה נ' מדינת ישראל**, שם נפסק כי:

"סביר כי מחברת הדו"ח תסתייע בעבודתה בעזרתם של עובדים אחרים, הבקאים בכללים ובנהלים ופועלים על פיהם. עובדה זו כשלעצמה, אין בה כדי להפוך את הדוח לבלתי קביל".

בעניינו, לא נטענה טענה קונקרטית שהיה בה כדי להצביע על טעות מקצועית בשלבי דגימת הבדיקה ובממצאי חוות דעת המעבדה.

זאת ועוד, העובדה כי המומחית ביצעה בעצמה את הבדיקה הראשונית (ת/48) שתוצאותיה תואמות, במידת הסטייה המקובלת, לתוצאה הסופית של הבדיקה, מקנה משנה תוקף ומהימנות לממצאים של שתי הבדיקות הנפרדות, המתיישבים אלו עם אלו.

נוכח האמור, אני קובע כי שרשרת הטיפול בדגימה בתוך המעבדה הוכחה כדבעי ואף לא נפל פגם בשרשרת העברת הדגימה משלב נטילתה מהנאשם ועד הגעתה למעבדה. דגימת הדם כאן ניטלה מהנאשם כדין ובסמכות, ותוצאות המעבדה לתרעולה שלימדו על הימצאות ריכוז של MG210%, בדמו של הנאשם, הינן תוצאות מדוייקות ומהימנות, המתייחסות אכן לדגימה הספציפית שניטלה מן הנאשם.

6. לצד מכלול הראיות האמורות, יש לבחון את גרסת הנאשם ששב וציין, באמרותיו ובעדותו בפניי, כי מאורעות יום התאונה, ורק יום זה, נשתכחו ממנו. גרסה זו אינה מתיישבת עם האמור בנ/3, שהוגש מטעמו ולפיו "הוא מדווח **שאינו זוכר את התאונה**", ומלבד זאת, תוך כדי עדותו בביהמ"ש, שחזר הנאשם פרטים הנחזים ככאלה שהם מידיעתו שלו לגבי יום קרות התאונה: "אני לא שתיתי. אולי אסי

שתה. אני לא ראיתי" (עדות מיום 4.2 עמ' 133 לפרוט'). ברי כי חברו אסי, לא יכול היה לגלות לנאשם מה הנאשם עצמו ראה או לא ראה. הדבר חוזר על עצמו בהמשך עדותו שוב ושוב עד כי נראה שהנאשם משחזר היטב את מאורעות היום, עובר לקרות התאונה, זולת רגע התאונה עצמה. הדבר מודגם יפה באמירתו כי התכוון לנסוע לחברתו שגרה בסמוך (עמ' 138 לפרוט'). כוונה זו וודאי שלא יכול היה ללמוד מחברו אסי, שכן מדובר בעניין סובייקטיבי, שהנאשם לא סיפר כלל לאסי, כעולה מעדותו של האחרון.

אף גרסת ההכחשה של הנאשם כי לא שתה אף משקה אלכוהולי אינה "הרמטית", שכן במהלך עדותו הנאשם קיבל את האפשרות כי יתכן ששתה כוס בירה או יין (עמ' 137 לפרוט'). אין לו גם כל הסבר לאמירות שציטטה הפרמדיקית נגה בשמו, כאמור לעיל.

הנה כי כן, לא ראיתי ליתן אמון בגרסתו זו של הנאשם, שנראה כי בחר להסתתר מאחורי העדר זיכרון סלקטיבי כדי להימנע מהצורך בחשיפת מעשיו עובר לתאונה ולהיחקר על כך. אינני מאמין לנאשם, על רקע תוכן עדותו כאמור, כי שכח את כל שארע וקורותיו עובר לתאונה, זאת בשונה מרגע התאונה עצמה. הנאשם ידע ליתן פרטים רבים על מקום עבודתו, סדרי עבודה, אופן יציאתו לבילוי לפני התאונה וכיוצ"ב, באופן שאינו מתיישב עם שכחה מלאה של יום האירוע. יודגש כי לא באה כל תעודה רפואית מטעם הנאשם שתומכת בהיתכנות מחיקה חלקית של הזיכרון, לגבי תאריך קונקרטי, זאת בשונה משכחה של ארוע טראומטי כשלעצמו.

נוכח כל האמור, ראיתי לדחות את גרסתו של הנאשם, בדבר הימנעותו משתיית אלכוהול עובר לתאונה. אדרבא, נוכחותו במסיבה, כפי שאמר לשני גורמים נפרדים, נגה והאח עמורי, מתיישבים דווקא עם שתיית משקאות משכרים. כאמור, גם רצונו לנסוע לידידתו שגרה בסמוך למקום הפאב בו בילה, מלמדת כי היה מודע היטב למצבו ולחוסר יכולתו להמשיך בנהיגה ממושכת. חרף רצונו זה, המשיך בנסיעה שלא לכיוון בית הידידה, ענין המלמד אף הוא על חוסר עירנות ממשי, עובר להתרחשות התאונה.

7. אשר על כן, עובדת היות הנאשם במצב של שכרות עובר לתאונה נסמך על שלושה אדנים נפרדים, ובוודאי על היצברם - ריח אלכוהול שנדף ממנו, הודאתו בפני הפרמדיקית, אופן הנהיגה עובר לקרות התאונה וסטייה חדה לעבר כלי הרכב בו נהג אחד העדים, כמו גם התנגשות חזיתית בסופו של דבר ברכב בו נהג המנוח. אף רצונו להגיע לבית הידידה בעוד שנהג לכיוון שונה לחלוטין, מלמדים על חוסר פיכחות באותה עת.

האדן הנוסף הוא ממצאי דגימת הדם שניטלה מהנאשם כדין, ולא מצאתי כי נפל פגם או נתק בשרשרת העברתה מהשוטר שקיבלה מהאח בבית"ח, וכאמור עד סיום הליכי בדיקתה במעבדה בתרעולה, כאמור לעיל.

8. אשר לטענות בעניין חיטוי מקום הדגימה בחומר אלכוהולי, העניין נסתר בעדות האח עמורי, ומנגד מתן תרופות שבמרכיביהן יכולת להשפיע על הדגימה ותוצאותיה, כלל לא הוכח. בעניין זה לא הונחה תשתית, ולו כזו המעוררת ספק, באשר לעצם מתן תרופות כאלה לנאשם ואף לא לטיבו של הרכיב מרכיביהם, שיכול להשפיע על ממצאי הדגימה, מהיבט של הימצאות שרידי אלכוהול בדם.

9. טענה נוספת שנטענה עניינה הקשר הסיבתי בין אופן נהיגת הנאשם ובין תוצאת התאונה - מותו של המנוח. נטען כי לא באה ראיה שהמנוח היה חגור בחגורת בטיחות עובר להתרחשות התאונה, ומכאן שאפשר כי לא היה חגור בעצמו ואזי מחדלו זה ניתק את הקשר הסיבתי בין מעשה הנאשם ותוצאת התאונה.

טענה זו ראיתי לדחות, הן על בסיס עובדתי והן על בסיס משפטי: בפן העובדתי קבע הבוחן חמאם כי המנוח דווקא היה חגור עובר לתאונה וכדבריו: "צילמתי את החגורה מרכב ב' שהיא חתוכה. זה אומר שחתכו אותה כדי לחלץ את הנהג. זה אומר שהוא היה חגור" (עדויות של נזיה המאם מיום 30.4.17 עמ' 87 לפרוט'). יצוין כי רכב ב' היה רכב המנוח, כעולה מעדותו של חמאם. קביעתו זו של הבוחן לא נסתרה בראיה אחרת שהונחה בפניו.

בהיבט המשפטי, אציין כי כידוע, לצורך הרשעת נאשם באחריותו לתאונה ותוצאותיה: "התנהגותה צריכה להיות בעלת תרומה הכרחית להתרחשות התאונה הקטלנית, אך היא אינה צריכה להוות הסיבה היחידה לה" (ע"פ 456/16 **צ'ורני נ' מדינת ישראל**). לפיכך, גם אם היה נותר ספק בשאלת היות המנוח חגור בחגורת בטיחות עובר לתאונה, הרי שאלמלא התנהגות הנאשם ואופן נהיגתו, לא היתה מתרחשת תוצאת המוות ובכך די כדי לבסס את אחריותו של הנאשם לתאונה ולתוצאת מותו של המנוח.

10. אשר להוכחת המצב הנפשי לעבירת ההריגה, כידוע די בהוכחת יסודותיה העובדתיים של העבירה, ובפזיזות כלפי התוצאה האמורה. על פי ההלכה הפסוקה:

"חזקה על מי שנוהג בשכרות שהוא מודע לנהיגתו כשהוא שיכור, לסכנה שהוא יוצר בדרך נהיגה זו ולאפשרות הממשית כי כתוצאה מהנהיגה תיגרם פגיעה קטלנית באדם" (ע"פ 456/16 **צ'ורני נ' מדינת ישראל**).

אופן התרחשות התאונה כאן - נהיגה במהירות תוך סטייה לימין בניגוד לכיוון התנועה משך כברת דרך ממשית, תוך גרימה לכלי רכב שהיו במקום לסטייה פן יפגעו מרכבו של הנאשם, מעלה כי השכרות השפיעה באופן מהותי על דרך הנהיגה וגרמה לקרות התאונה ולמותו של המנוח בעטייה. ניתן לראות, אפוא, בנאשם כמי שלקח על עצמו, ביוזעין, סיכון כי בנהיגתו במצב של שכרות אליה התלוותה עייפות ממושכת, כעולה מעדותו "יכול להיות שניקרתי או התעייפתי... אני משער" (עדויות מיום 4.2 עמ' 139 לפרוט'), על רקע מאמץ בעבודה בימים שלפני התאונה והעדר שינה כל אותו הלילה, עלולה היתה להסתיים בתוצאה טראגית, סיכון שאכן התממש למרבה הצער.

11. נתתי דעתי לטענות ב"כ הנאשם בדבר מחדלי חקירה שעיקרם הימנעות מחקירת חברו של הנאשם, אסף בן עיון, שהיה במחיצתו עד זמן קצר לפני קרות התאונה. אינני סבור כי עד זה, שהובא כעד הגנה והעיד בפניי, יכול היה לשפוך אור על הנקודות שבמחלוקת בשל כך שלא נכח ברצף במחיצת הנאשם, וממילא לא יכול היה להעיד בעניין צריכת האלכוהול על ידו סמוך לפני התאונה. אוסיף עוד שתנאי הזירה בהם שהו השניים, מועדון לילה בתאורה חלקית, לא אפשרו לעד התרשמות של ממש ממצבו של הנאשם וממידת פיכחוננו.

12. באשר לסעיפי האישום שיוחסו, סברתי כי אכן קיימת "כפילות" באישומים. אני סבור כי האישומים שעניינם הריגה ונהיגה בשכרות הוכחו כדבעי בפניי, ועל כן ראיתי להרשיע את הנאשם בהם.

בכל הנוגע לנהיגה פזיזה ופוחזת, נהיגה תחת השפעת משקה משכר ונסיעה נגד כיוון התנועה, מדובר בעבירות שיסודותיהן העובדתיות נכללים ב'אקטוס ראוס' של עבירת הנהיגה והן בוצעו ברצף מהיר, לפני, ולפיכך הם נבלעים בתוכה.

13. אשר לאישום בסעיף 6, עניינו הפנייה לקיומה של פסילת מינימום בנסיבות התאונה ותוצאותיה ותו לא.

14. למותר לציין כי האישום בסעיף 3 להוראות החיקוק - נהיגה תחת השפעת משקה משכר, עובר לקרות התאונה, נבלע כולו בעבירה של נהיגה בשכרות בה הורשע הנאשם.

15. להפיס את הדעת אציין כי על פי ההלכה הפסוקה, "אין כל הצדקה לפיצולם של התיאורים והתארים המשפטיים לפרודותיהם כדי לייחס לכל מרכיב עובדתי ולכל מדרגה בהשתלשלות האירועים, את תיאור מהותה המשפטית הנפרדת... הנורמה המיוחדת מוציאה את הנורמה הכללית מכלל תחולה ככל שהדבר נוגע למערכת הנסיבות הקונקרטית שנדונה במשפט" (ע"פ 60/81 גור נ' **מדינת ישראל** (פד"י לו(4) 505).

עוד נפסק בעניין זה כי:

"יש שרצף עבירות נטמע בעבירה הסופית שנעברה, אולם היטמעות מעין זו אפשרית רק כשהעבירה הראשונה היא בבחינת "הקדמה" לעבירה הסופית ומהווה חלק מתהליך התפתחותה" (ע"פ 889/15 **מהרט נ' מדינת ישראל**).

15. סוף דבר - הנאשם מורשע בעבירות שעניינן הריגה ונהיגה בשכרות, ומזוכה, על שום היבלעות וכפל האישומים, מיתרת האישומים.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ט, 08 אפריל 2019, בפומבי ובמעמד הנאשם וב"כ הצדדים.